

กลยุทธ์และแรงบันดาลใจในการทำงาน อย่างมีประสิทธิภาพ

โดย

ศาสตราจารย์ระพี สาคริก

บทนำ

คนเราเกิดมา ถ้ามีใจเดียวรักเดียวอยู่ในวิญญาน และมุ่งมั่นทำงานอย่างอิสระ ย่อมมีการพัฒนาจากรากฐานให้มุ่งวิถีทางไปสู่ความเป็นมนุษย์ ผู้สมบูรณ์ครบถ้วนยิ่งขึ้น

“ใจเดียวรักเดียว” หมายถึง “ความรักในสังขาร” ซึ่งธรรมชาติมอบมาให้ สานจากเหตุดังกล่าว ถึงความรักเพื่อนมนุษย์ทุกคน เริ่มจากผู้ซึ่งมีรากฐานจิตใจใกล้ชิดกับตนมากที่สุด

ในอีกด้านหนึ่ง ย่อมมีผลช่วยให้ตนมีโอกาสเรียนรู้ความจริงจากใจตัวเอง ทำให้รู้ได้ถึงคุณค่าของความรักความจริงใจ ที่มอบให้กับเพื่อนมนุษย์ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ธรรมชาติของมนุษย์

มนุษย์คือลักษณะหนึ่งของชีวิตที่มีจิตวิญญาณอยู่ในรากฐานตัวเองอย่างเป็นธรรมชาติ และมีพลังซึ่งเกิดจากศูนย์กลางดังกล่าวอย่างอิสระ

ภายในวิญญานมนุษย์ ถ้าได้รับโอกาสจากภายนอก ย่อมเกิดจินตนาการจากความรู้สึกนึกคิด และมีกระแสเร้าใจให้คิดสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ อีกทั้งมีการลงมือปฏิบัติเดินทางกระแสอิทธิพลวัตถุอย่างทำลายจากใจตนเอง และนำผลกระทบหวนกลับมาพัฒนาจิตใจ เพื่อการดำรงอยู่อย่างรู้คุณค่าลึกซึ้งยิ่งขึ้น

กับอีกด้านหนึ่ง ย่อมมีผลต่อจิตใจที่เชื่อมโยงถึงร่างกาย อันหมายถึงช่วยให้เกิดการรู้ความจริงจากใจตนเอง ร่วมกับการให้ผลในด้านรูปวัตถุหรือปฏิบัติจากความจริงใจซึ่งจะนำไปสู่การมุ่งสร้างสรรค์ ได้ทุกเรื่อง

ดังนั้นการทำงาน การออกกำลังกาย และการพักผ่อนจิตใจ จึงควรถือว่าอยู่บนรากฐานเดียวกัน โดยที่สาเหตุและผลถึงกันและกันอย่างเป็นธรรมชาติ แทนที่จะแยกออกจากกันเป็นคนละเรื่อง หากบุคคลผู้ปฏิบัติสามารถหยั่งรู้ธรรมชาติ ซึ่งอยู่ในจิตใจตนเองได้ถึงความจริงในระดับหนึ่งแล้ว ย่อมอ่านความจริงจากภายนอกได้ทุกเรื่อง

จึงสรุปได้ว่า ถ้ามนุษย์แต่ละคนมีโอกาสทำงานจากใจและมีความรักความจริงใจ ที่มอบให้กับเพื่อนมนุษย์ทุกคน ย่อมมีทั้งการออกกำลังกายและการพักผ่อนจิตใจผสมกลมกลืนกันไป ช่วยให้ตนรู้ได้เองอย่างเป็นธรรมชาติว่าเมื่อใดควรพักผ่อนร่างกาย ตามเวลาอันเหมาะสม จึงช่วยให้ตนทำงานอย่างมีความสุข

ด้วยเหตุนี้เอง การทำงานร่วมกับเพื่อนมนุษย์ เริ่มจากผู้ที่มีการฐานจิตใจใกล้ชิดกับตน โดยที่อีกด้านหนึ่งมีการแสวงหาผู้ซึ่งมีจิตใจใกล้ชิดกับตนมากที่สุด ย่อมช่วยให้แต่ละคนมีกระแสทวนกลับมาเชื่อมโยงระหว่างจิตใจกับร่างกายตัวเอง หยั่งรากลงลึกซึ่งยิ่งขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

นอกจากนั้น ผลซึ่งผู้ปฏิบัติพึงได้รับติดตามมาอีก น่าจะได้แก่ การช่วยทำนุบำรุงสุขภาพในด้านจิตใจที่เชื่อมโยงถึงสุขภาพของร่างกาย ทำให้มองเห็นความจริงว่า จิตใจมนุษย์สามารถควบคุมสภาพของร่างกายได้ทั้งหมด ดังนั้นการทำงานอย่างมีความสุขจึงมีผลช่วยให้สุขภาพของร่างกายเป็นไปตามปกติ

จากเหตุผลดังกล่าวน่าจะช่วยให้รู้เหตุผลต่อไปได้ว่า ถ้าแต่ละคนสามารถรู้สภาพที่เป็นความจริงของจิตใจตนเองได้ ย่อมสามารถควบคุมการปฏิบัติของร่างกายให้อยู่ในสภาพพอเหมาะพอสม หรืออาจกล่าวได้ว่า รู้จักความพอดีพองาม

จึงสรุปได้ว่า จิตใจกับร่างกายแต่ละคน หากแยกจากกันเป็นคนละส่วนไม่ หากมีวิญญานความรักเป็นแกนนำ ช่วยให้ทั้งสองด้านสามารถหมุนวนร่วมกันอย่างมีสมดุล จึงจะเกิดความสงบสุข

พลังของมนุษย์

มนุษย์มีจิตวิญญานญาณซึ่งสั่งสมพลังไว้แล้วอย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนั้นอีกด้านหนึ่ง พลังอันเป็นธรรมชาติภายในรากฐานจิตใจมนุษย์ มีปรากฏออกมาได้อย่างต่อเนื่อง และยังมีโอกาสใช้ก็ยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้น

การดำเนินชีวิตของแต่ละคน ถ้าเกิดความรู้สึกจากธรรมชาติภายในจิตวิญญานตัวเองว่า ตนมองเห็นโอกาสที่จะปฏิบัติอย่างสอดคล้องกันกับเหตุผล ซึ่งรู้ได้จากรากฐานจิตใจของตน ย่อมเกิดพลังปรากฏออกมาอย่างเป็นธรรมชาติโดยปราศจากการขีดขั้นจำกัดตัวเอง

ดังนั้น ภายในวิถีการดำเนินชีวิตของแต่ละคน หากได้รับโอกาสจากสภาพแวดล้อมภายนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อำนาจของเพื่อนมนุษย์ซึ่งอยู่เหนือกว่า ที่สามารถเข้าใจความคิดและการปฏิบัติ ซึ่งมีเหตุอยู่ในรากฐานของตน เกิดจากความปรารถนาดี ย่อมช่วยให้ผู้ที่มุ่งมั่นปฏิบัติ มีกำลังใจในการทำงานเพิ่มขึ้น

มนุษย์แต่ละคนมีธรรมชาติความรู้สึกที่ ต้องการความเข้าใจและให้กำลังใจ และต้องการขวัญที่ดี โดยที่มีความเชื่อมั่นในคุณงามความดี จากการปฏิบัติของผู้บริหาร ซึ่งมีอำนาจเหนือตน เพื่อให้มันคงอยู่กับความเชื่อในเหตุผลได้

สิ่งดังกล่าว มีผลช่วยให้แต่ละคนมีสมาธิ ในการทำงานอย่างมีความสุข

มนุษย์กับสภาพแวดล้อม

มนุษย์หาใช่มีชีวิตเดียวไม่ ดังนั้นจึงควรอยู่ร่วมกันจากใจอันเป็นธรรมชาติ ซึ่งหมายถึงการเรียนรู้จิตใจอันเป็นธรรมชาติระหว่างกันและกัน เพื่อช่วยให้เกิดพลังในการทำงานร่วมกัน อย่างมีประสิทธิภาพ สภาพแวดล้อมที่เป็นปฐมเหตุ ส่งผลช่วยให้การเรียนรู้ของมนุษย์แต่ละคน สามารถหยั่งรากฐานจิตใจเจริญลึกซึ้งรวมทั้งเปิดกว้างมากขึ้น จึงน่าจะได้แก่ สภาพแวดล้อมอันมีเหตุผลมาจากความคิดและการปฏิบัติของมนุษย์ด้วยกันเอง ทั้งจากด้านบน ด้านล่าง และระดับเดียวกัน

ผู้ที่มีรากฐานจิตใจใกล้ชิดกับตนมากที่สุด ย่อมช่วยให้แต่ละคนมีขวัญและกำลังใจสูงสุด จึงมีส่วนอย่างสำคัญในการเข้าใจให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ หากความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางใจมีเหตุมีผลสอดคล้องกันกับระบบการอยู่และการปฏิบัติงานร่วมกัน ทั้งด้านส่วนตัวและด้านที่ให้บริการแก่สังคม ย่อมช่วยให้นำผลงานไปสู่ผลสำเร็จตามเป้าหมาย หากมีผลขัดแย้งกัน ย่อมทำให้เกิดภาวะสับสนและเป็นปัญหา ส่งผลกระทบกระเทือนความมั่นคง ทั้งของชีวิตแต่ละคน และประโยชน์สุขในการทำงานเพื่อสังคมร่วมกัน

จึงสามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีการเรียนรู้ระหว่างกันและกันทั้งระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ระหว่างผู้ที่มีโอกาสเหนือกว่ากับผู้ด้อยโอกาสกว่า และผู้ที่อยู่ในระดับเดียวกัน ดังที่มีร้อยกรองลิขิตไว้ในอดีตบทหนึ่งว่า

คนเห็นคนเป็นคน	นั่นแหละคน
คนเห็นคนใช่คน	ใช่คนไม่
กำเนิดคนย่อมเป็นคน	ทุกคนไป
จะแตกต่างกันได้	แต่ชั่วดี

ดังนั้น การเปิดใจให้ถึงกัน จึงมีเหตุมาจากทั้งสองด้าน และสามารถทำให้เกิด ความเข้าใจระหว่างกันและกัน อันจะนำไปสู่วิถีทางที่สร้างสรรค์ให้เป็นผลสำเร็จได้ทุกเรื่อง

ด้านหนึ่งได้แก่การเรียนรู้ผลจากการปฏิบัติโดยตนเอง ที่สะท้อนจากสิ่งซึ่งผู้อื่นได้รับ กลับมาสู่ตน กับอีกด้านหนึ่ง ได้แก่การรับรู้จากผลการปฏิบัติ โดยผู้อื่น ซึ่งทำให้เกิด ความเข้าใจระหว่างกันและกัน ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิต

กระแสการเรียนรู้จากพื้นดินถึงวิญญาณมนุษย์ หรืออีกนัยหนึ่ง จากด้านล่างขึ้นสู่ด้านบน ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติของมนุษย์ โดยถือความรักความจริงใจเริ่มต้นจากรักเพื่อนมนุษย์เป็นพื้นฐาน ย่อมนำไปสู่

การสร้างสรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างสรรค์รากฐานจิตใจมนุษย์ ให้รักคุณค่าของสิ่งซึ่งอยู่ในวิญญานตัวเอง หยั่งลงสู่พื้นดินลึกซึ่งยิ่งขึ้น

ดังที่ชนรุ่นก่อนเคยกล่าวไว้ว่า **ขอให้ใช้ชีวิตอย่างชาติตดิน** ซึ่งหมายความว่า ควรมิวิญญานที่รักพื้นดินเป็นสื่อ สานความรักถึงเพื่อนมนุษย์รวมถึงสรรพสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอยู่กับธรรมชาติจากใจจริง

ดังนั้นไม่ว่าแต่ละคนจะเติบโตขึ้นสูงแค่ไหน ควรมิรากฐานจิตใจ สามารถช่วยให้คิดได้ลึกซึ่งยิ่งขึ้น หรืออีกนัยหนึ่ง มีคุณภาพจิตใจที่ยกระดับตนเองให้สูงยิ่งขึ้น อย่างเป็นธรรมชาติ

ซึ่งวิถีชีวิตดังกล่าว จะมีความเป็นไปได้ มนุษย์แต่ละคนพึงต้องได้รับผลการปฏิบัติ จากรากฐานจิตใจที่สามารถอนุรักษ์ความเป็นตัวของตัวเองไว้ได้อย่างมั่นคง ไม่ว่าจะอยู่ท่ามกลางอิทธิพลของสภาพแวดล้อมซึ่งมีกระแสการเปลี่ยนแปลงของรูปวัตถุรุนแรงยิ่งขึ้นแค่ไหน

ดังนั้นภายใต้อิทธิพลการจัดการศึกษา ร่วมกับ ภาวะการเรียนรู้ อันมีธรรมชาติอยู่ในวิญญานของแต่ละคน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงร่วมกันเป็นวัฏจักร บุคคลใดสามารถรักษาภาวะการเรียนรู้อันมีธรรมชาติอยู่ในตนเองไว้ให้มีสมดุลอยู่ได้ ย่อมนำวิถีชีวิตไปสู่ผลสำเร็จในที่สุด

กับอีกด้านหนึ่ง หากการจัดการศึกษาในสังคมมีการสร้างอิทธิพล ซึ่งนำความคิดคนไปสู่ **วัตถุนิยม** รุนแรงยิ่งขึ้น ย่อมส่งผลทำลายวิญญานของมนุษย์ ซึ่งเป็นคนรุ่นหลัง ทำให้เกิดสภาพ **หลงผิด** หรืออาจกล่าวว่า **เห็นผิดเป็นชอบ** ส่งผลให้มนุษย์ มีการทำลายล้างกันเอง รุนแรงยิ่งขึ้น

ชีวิตมนุษย์แต่ละคนที่เริ่มต้นเกิดมา ย่อมมีการเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นเมื่อมาถึงวัยที่เข้าสู่ระบบการจัดการศึกษา แม้มีการเข้าโรงเรียนจนถึงมหาวิทยาลัย จึงควรมีการเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิต ผสมผสานกันไป แทนที่จะให้อิทธิพลจากการจัดการ ปิดกั้นวิถีการเรียนรู้จากธรรมชาติ ซึ่งมีอยู่ในรากฐานของแต่ละคน

ประเด็นนี้ผู้เขียนใคร่ขอฝากไว้ให้บรรดาครูอาจารย์และผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา รวมถึงผู้บริหารในองค์กรต่าง ๆ ทั้งทางราชการและภาคเอกชน นำไปคิดทบทวนถึงผลเสียหายจากสิ่งซึ่งเป็นมาแล้วทั้งหมด

เหตุผลคืออะไร และมีผลทำให้เกิดอะไรขึ้น ?

เรามักกล่าวกันว่า **ควรอยู่อย่างรู้เหตุรู้ผล และควรปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง บนพื้นฐานการรู้เหตุรู้ผล** การปฏิบัติทุกอย่างโดยมีกระแสความรักสานถึงพื้นดิน อีกทั้งสามารถสื่อความรักจากพื้นดินถึงเพื่อนมนุษย์ทุกรูปลักษณะ โดยเน้นความสำคัญลงถึงระดับพื้นดิน อย่างมั่นคง

ผลซึ่งผู้ปฏิบัติพึงได้รับก็คือ ช่วยให้ตนเป็นผู้รู้เหตุรู้ผลลึกซึ่งยิ่งขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่า **อยู่อย่างรู้เขา รู้เรา** ซึ่งช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจได้อย่างลึกซึ่งถึงความจริงว่า **สิ่งใดควรปฏิบัติและควรพูดควรเขียน สิ่งใดไม่ควรปฏิบัติและไม่ควรนำมาพูดมาเขียน**

เหตุเป็นสิ่งที่อยู่ในรากฐานจิตใจตนเอง และการนำปฏิบัติจากสิ่งซึ่งเป็นเหตุ ย่อมหวนกลับมาเป็นผลให้ตนเรียนรู้ความจริงจากใจตนเองลึกซึ้งยิ่งขึ้นด้วยเช่นกัน

ดังนั้นก่อนการแสดงออก หากขาดการทบทวนตัวเองเพื่อค้นหาความจริงจากใจ แต่นำเอาสิ่งซึ่งจำมาจากผู้อื่น หรือจากตำรา แม้ครูผู้สอนมาปฏิบัติโดยตรง ย่อมกำหนดวิถีชีวิตให้มุ่งทิศทางห่างจากความจริงยิ่งขึ้น

จึงทำให้วิถีชีวิต จำต้องเดินทาง ส่งผลทำลายคุณค่า ซึ่งมีอยู่แล้วในจิตวิญญาณตนเองให้มองไม่เห็นโอกาสแสดงออก มุ่งสู่ทิศทางที่สร้างสรรค์ได้อย่างแท้จริง สภาพเท่าที่ได้กล่าวมาแล้ว น่าจะช่วยให้เข้าใจได้ว่า คือวิถีทางซึ่งหวนกลับมาทำลายคุณภาพชีวิตตนเอง ชัดเจนยิ่งขึ้น

มนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ย่อมมีทั้งเด็กซึ่งเริ่มเกิดมาใหม่ และผู้ที่ชีวิตผ่านประสบการณ์ในการเรียนรู้มาก่อน อยู่ร่วมกัน ซึ่งภาพรวมดังกล่าวน่าจะช่วยให้มองเห็นทิศทางอันควรจะเป็นไปอย่างธรรมชาติได้ว่า ผู้ใหญ่มีหน้าที่หลักจากใจตนเอง ซึ่งควรรู้สึกได้ว่า ตนพึงถ่ายทอดประสบการณ์ในการเรียนรู้สู่ชนรุ่นหลัง ซึ่งคุณสมบัติของผู้ใหญ่ ที่มีความเป็นผู้ใหญ่สมบูรณ์ครบถ้วนยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะขึ้นไปทำหน้าที่เป็นครูเป็นผู้บริหารระดับต่าง ๆ จนถึงผู้บริหารสูงสุดในระดับสังคม **ควรมีคุณธรรมประจำใจ**

เมื่อมีโอกาสสัมผัสกับ **ชนรุ่นหลัง หรือผู้ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลอำนาจแห่งตน ควรสำนึกได้เอง** ว่า คืออดีตของตนเองมาก่อน แทนการมองไปด้านหน้าเพียงด้านเดียวว่าเป็นอนาคตของสังคม

หากมีจิตสำนึกดังกล่าวแล้วอยู่ในวิญญาณตนเองแล้วอย่างเป็นธรรมชาติ ย่อมหมายความว่า เป็นผู้มีความรักความเมตตา รู้จักให้อภัยในความผิดพลาดและให้โอกาสแต่ละคนคิด รวมทั้งนำปฏิบัติจากรากฐานจิตใจตนเองอย่างอิสระ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้ใหญ่หรือผู้ถืออำนาจเหนือกว่า มีความรู้ความเข้าใจชนรุ่นหลัง ช่วยให้ทำงานอย่างมีความสุข

นอกจากนั้นในอีกด้านหนึ่งยังช่วยให้ชนรุ่นหลัง รวมถึงผู้ปฏิบัติงานภายใต้อำนาจตน มีรากฐานจิตใจเปิดกว้างมากขึ้นภายในแต่ละช่วงของชีวิต สามารถเรียนรู้และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด เพราะทำงานอย่างมีความสุข

คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก

ถ้าแต่ละคนผู้มีโอกาสเติบโตยิ่งขึ้น มีการทบทวนตัวเองเป็นคุณสมบัติอยู่ในวิญญาณ ย่อมไม่ลืมอดีตของชีวิตตน ทำให้สามารถค้นหาความจริงจากสิ่งซึ่งผ่านพ้นมาแล้วได้ว่า คนในอดีตเคยปรารถนาเป็นภริยาคนหนึ่งว่า **คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก หรือ ใจเป็นเอกเลขเป็นโท** ซึ่งมีความหมายลึกซึ้งถึงพื้นฐานชีวิตและสังคม

ผู้ใหญ่ที่มีคุณสมบัติความเป็นผู้ใหญ่อยู่ในวิญญาณตนเอง ย่อมไม่คิดสร้างวัตถุโดยใช้วัตถุเป็นตัวนำ และรับคนเข้ามาใช้ประโยชน์จากวัตถุในภายหลัง

ในเมื่อรู้ถึงสัจธรรมของสรรพสิ่งทั้งหลายแล้วว่า วัตถุเป็นผลซึ่งเกิดจากการกระทำของคน หลังจากเกิดขึ้นแล้วย่อมมีการสึกกร่อน และแตกดับไปในที่สุด จนกระทั่งทำให้เกิดภาวะสูญเสียมูลค่าทางเศรษฐกิจขึ้นในสังคม

ส่วนคุณภาพของคนซึ่งเกิดจากอิสรภาพที่อยู่ในรากฐานจิตใจ หากได้รับโอกาสให้ปรากฏออกมาเป็นผลต่อสังคมและหวนกลับมาเป็นกำลังใจให้แก่ตนเอง ยิ่งนำออกมาใช้ประโยชน์ก็ยิ่งเกิดพลังเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังสามารถสืบทอดถึงชนรุ่นหลังต่อไป เป็นช่วง ๆ ได้ด้วย

ดังนั้นจึงรู้ได้ถึงคำกล่าวในอดีตได้ว่า **คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก** มีผลช่วยให้คนทำงาน รักแผ่นดินรักสถานที่อยู่ ที่ดำรงชีวิตและมุ่งมั่นทำงานอย่างรู้คุณค่าชีวิต แม้สถานที่อยู่ทำงานคับแคบ แม้เครื่องมือเครื่องใช้ซึ่งซื้อหาจากที่อื่นด้วยเงินเป็นจำนวนมาก ย่อมได้รับการประหยัดลงไปได้สัดส่วนกับความรู้สึกลับอันเป็นธรรมชาติของแต่ละคน

กับอีกด้านหนึ่ง ผู้มีโอกาสถืออำนาจเหนือกว่า ถ้ามีสิ่งนี้อยู่ในวิญญาน ย่อมรู้สึกได้เองว่า ถึงเวลาแล้วหรือยังที่ควรหามาเพิ่มเติม ตามเหตุตามผล จึงช่วยให้อยู่ร่วมกันได้ด้วยความเข้าใจที่ดีต่อกันและกัน ทำให้อยู่ได้อย่างมีความสุข และทุกคนร่วมกันทำงานอย่างเต็มกำลังความรู้ความสามารถ นอกจากนั้นยังมีความอดทน แม้สถานที่อาจคับแคบมากขึ้น

แรงบันดาลใจที่จุดประกายความคิด

ให้เขียนเรื่องนี้

ก่อนอื่นขอขอบคุณคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ สกลนคร ที่ได้ให้เกียรติเชิญผู้เขียนเรื่องนี้ไปสัมผัสกับบรรยากาศของมหาวิทยาลัยแห่งใหม่ดังกล่าวรวมสองครั้ง

ครั้งแรกเมื่อประมาณสองปีที่ผ่านมา ซึ่งขณะนั้นได้มีการวางแผนและเริ่มก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ส่วนครั้งที่สอง เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2543 ซึ่งครั้งนั้นตนได้รับโอกาสสัมผัสกับบุคลากร โดยเฉพาะอาจารย์ซึ่งเพิ่งรับเข้ามาใหม่จำนวนหนึ่ง

จากการสัมผัสที่มองเห็นความจริงของทุกสิ่ง ซึ่งมีเหตุผลเชื่อมโยงถึงกัน เน้นความสำคัญที่คนท้องถิ่นระดับล่างและเยาวชนคนรุ่นหลัง โดยถือวิญญานซึ่งมีเหตุมีผลและมีคุณค่าสูงสุด

นอกจากนั้นในโอกาสที่ผู้บริหาร ซึ่งเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นพัฒนาสถาบันการศึกษาแห่งนี้อย่างเต็มที่ ได้เชิญให้ผู้เขียนบรรยายเรื่อง **“การทำงานอย่างมีความสุข”** ในที่ประชุมอาจารย์และเจ้าหน้าที่

อีกทั้งอนุญาตให้ผู้เขียนมีโอกาสสัมผัสกับบุคลากรอย่างอิสระ รวมถึงผู้เกี่ยวข้องในการสนับสนุนซึ่งเป็นบุคคลภายนอก นอกจากนั้นยังรับทราบว่ ระหว่างวันที่ 24 - 25 กุมภาพันธ์ 2544 จะมีการประชุมสัมมนาบุคลากรในหัวข้อเรื่อง **“กลยุทธ์ในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ”**

จากเหตุดังกล่าว รวมทั้งข้อมูลซึ่งผู้เขียนได้รับจากสิ่งต่าง ๆ โดยที่ตนเองมีโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์ชีวิตอันยาวนานพอสมควร ทำให้เกิดแรงบันดาลใจนำเรื่องนี้มาวิเคราะห์ค้นหาความจริง จากสิ่งซึ่งชีวิตตนผ่านพ้นมาแล้วทั้งหมด

แม้จะยังมีรากฐานไม่กว้างเท่าที่ควร ทำให้อาจมีบางสิ่งบางอย่างผิดพลาดไปบ้าง คงต้องขออภัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย ขอได้โปรดคิดว่าผู้เขียนมีเจตนาอันบริสุทธิ์ ทั้งต่อส่วนรวมและทุกคน โดยที่ชี้ให้เห็นความสำคัญของคนรุ่นหลัง อย่างปราศจากกรอบว่าเป็นบุคลากรในแวดวงไหน หรือระดับใด อีกทั้งไม่คิดว่า สิ่งซึ่งเขียนมาแล้วทั้งหมด มุ่งเน้นไปที่สถาบันการศึกษาแห่งใดแห่งหนึ่ง

สถาบันซึ่งทำหน้าที่จัดการศึกษาเพื่อรับใช้สังคม โดยเหตุที่นำเอาทุนการพัฒนามาจากแรงใจแรงกายของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในระดับพื้นดิน อันเป็นแหล่งเกิดแห่งตน ควรได้รับโอกาสให้พัฒนาตนเอง เพื่อให้มีวิญญานความรักพื้นดิน ซึ่งสานความรักถึงเพื่อนมนุษย์ โดยเน้นความสำคัญ เริ่มจากชีวิตที่อยู่ในระดับพื้นดินขึ้นมาก่อน เพื่อหวังผลอันพึงบังเกิดความมีชีวิตชีวาในการร่วมใจกันพัฒนาสู่ออนาคตอย่างเป็นธรรมชาติ

กับอีกด้านหนึ่งย่อมมีผลเสริมสร้างรากฐานบุคลากรในสถาบัน ๆ ให้สามารถรับใช้ประชาชนโดยผลิตบุคลากรที่มีจิตสำนึกให้ความสำคัญแก่คนระดับล่าง ทั้งนี้และทั้งนั้น เพื่อเสริมสร้างรากฐานความเป็นคนให้หยั่งลงลึกซึ่งยิ่งขึ้น ทำให้การพัฒนาความรู้ในด้านเทคโนโลยี มีความมั่นคงอยู่บนรากฐานตนเอง แทนการนำสังคมท้องถิ่นไปเป็นทาสรับใช้คนจากถิ่นอื่นชาติอื่น

จึงควรยอมรับได้ว่า คือความสำเร็จในการพัฒนาการศึกษาและรู้จักสำรวจตนเองว่า เราเกิดมาทั้งที่ได้ทำหน้าที่สมศักดิ์ศรีอย่างแท้จริงแล้วหรือเปล่า ? และช่วยให้บุคลากรผู้ซึ่งมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับสถาบันบังเกิดความภูมิใจอย่างแท้จริง

จึงขอฝากไว้เป็นแง่คิดสำหรับผู้ที่ รักความเป็นไทยแก่ตนเอง ทุกคน

ศึกษารวมชาติจากธรรมชาติของมนุษย์

เขียนจากใจ

1 มกราคม 2544